

ברגע שיצאתי מהבניין שלנו ברו [רחוב] בִּיסְקָרָה, הצטמררתי מול הרוח הקרירה שנשבה ברחוב. כשהגענו לכאן בקיץ מזג האוויר היה נעים ונוח במיוחד, כיאה לעיר השוכנת לחופי הריביירה הצרפתית שעל הים התיכון. כעת האפירו השמיים התכולים תדיר. רכסתי במהירות את כפתורי הז'קט שהספקתי ללבוש ברגע האחרון.

ירדתי במהירות לכיוון רו דה לפנטה וצעדתי לאורך בנייני האבן העתיקים, בעלי הפיתוחים והכרכובים. כעבור הליכה של כשבע דקות הגעתי לתחנת הטראם דורנדי. לא עברו חמש דקות והחשמלית הגיחה באבחה שקטה אל התחנה. עליתי. שוב אפפה אותי תחושת הזרות שמלווה אותי בכל ארבעת החודשים האחרונים.

לעולם לא אתרגל למגורים פה.

מה בדיוק חשב יהודה כשסימן נעץ דווקא על המקום הזה במפת תבל? זרם מהיר עבר בעמוד השדרה שלי, אבל מיהרתי להזדקף. הרב רוז חשב שהרעיון דווקא נפלא ויכול להועיל לנו מאוד. גם הראשי־שיכָה נתן את ברכתו. לאחר

כאלה ברכות מאנשים גדולים ומבינים מאיתנו, ברור שיש לנו פה תפקיד, על אף שקשה לי כרגע לראות אותו.

בחרתי במושב ריק על יד החלון וקיוויתי בכל ליבי שאף אחד לא יעז להתיישב לידי.

במושב המקביל התיישבה גברת צרפתי שחורת שיער שהובילה אחריה כלבלב זעיר. התכווצתי עוד יותר. עוד מילדות אני חרדה מכלבים באופן לא מידתי. ועכשיו הם נובחים פה בכל פינה בעיר... עוד משהו שעליי להסתגל אליו. אם כי מסתבר שמגורים בחדרה, אחד המקומות שיהודה הציע, היו מביאים איתם גם כן לא מעט כלבים.

כלבים הם עניין אחד, אבל האיש השרירי שחלף כעת במעבר היה ללא ספק סיפור בפני עצמו. לא היה לי ספק שהמוצא שלו ערבי. עד לכאן הם רודפים אחרינו, אלו.

הפלאפון רטט בכיסי.

מצוין.

הדרך הכי טובה לשכוח את הסביבה המוזרה שאני נמצאת בה.

"שולמית", יהודה היה נשמע עייף, עייף מאוד. "אני מארגן עכשיו את אליס לגן והיא מתעקשת על השמלה הוורודה. להרשות לה?"

"בשום אופן!", לחשתי חזרה, במה שהשתדלתי שיישמע כזעקה. אסור לנו, הישראלים, להתבלט בשום מקום שאינו יהודי מובהק. "תגידי לאלישבע המתוקה שהשמלה הוורודה היא קייצית מאוד והיום קריר בחוץ".

"טוב", קולו של יהודה היה מְרָצָה יתר על המידה כששאל: "להלביש לאביטל מעיל?"

"כן, תלביש לה מעיל", לחששתי. בפעם המי יודע כמה עלה בי מיאון פנימי כשחשבתי על השם של התינוקת שלנו, אביטל. מה היה רע בשושי או בשני, אה?

"בסדר", קולו של יהודה התעורר קצת וזה היה טוב, "אולי את זוכרת איפה נמצאים המעילים?"

הוא צדק. היו ארגזים שטרם פרקנו למרות החודשים שעברו. ניסיתי לאמץ את מוחי. האם ארגז המעילים נמצא בחדר הילדים או במרפסת? ואם כבר מדברים על מרפסת, מוטב שנפרוק את שאר הארגזים שנמצאים שם כעת. החורף כבר פה. אומנם בעיר שטופת השמש הזו לא צפוי חורף דרמטי במיוחד, אבל מספיקים גשמים פה ושם כדי להרוס את תכולת הארגזים.

"נדמה לי שהם בארגז במרפסת", אמרתי לבסוף. זיכרון עמום אמר לי שכשהגענו בקיץ דחפתי למרפסת את כל מה שלא היה חיוני מספיק לתקופת השנה שבה נחתנו.

"חבל שיוסף-שלום ויהונתן כבר יצאו בלי מעילים", הצטער יהודה.

"לא נורא", מיהרתי לנחם אותו, "הם גדולים. בשבילם זה לא קריטי".

"טוב, אז להתראות", יהודה נשמע ממהר. כנראה לכיוון הארגזים במרפסת.

"יהודה?" הכלב דילג לידי וקולי רעד בהתאם.

"כן?"

"ת...תודה רבה".

"אין בעד מה", מיהר בעלי לומר, אבל שמעתי בקולו צליל נלווה, מרוצה בעליל.

הנסיעה נמשכה. הרכבת עברה בקרבת החוף. לפלא הזה לעולם לא אתרגל. עיניי התמגנטו לחוף שהוא ללא ספק אחד המופלאים והיפים בעולם. חוף תכול במיוחד וקצף קל שמדלג על הגלים. פה ושם שייטו בנחת מפרשיות. השמש שהגיחה מבין העננים נצנצה בחדווה על פני המים. לו הייתי מגיעה לכאן לשהות קצרה בוודאי הייתי מאושרת עד מאוד מהרוגע הפסטורלי. אני בטוחה שחלי אחותי הייתה נהנית לשבת מול החוף ולאיר תמונה קסומה.

בין לבין, הגיעה הרכבת לתחנת גרנד ארנס. ירדתי בתחנה וצעדתי בין בנייני המשרדים בדרכי למשרד 'שלי'.

כבר בכניסה קידמה את פני מדאם בלייך בחיוך חמוץ.

"קרה משהו?" ניסיתי בצרפתית המשובשת שלי.

"לא נורא", היא אמרה בטון של מי שקרה לה הדבר הכי נורא בעולם.

המהמתי משהו לא ברור, והלכתי אל העמדה שאני שוכרת בסכום לא נמוך בכלל מהמדאם הנכבדה.

הגברת הלכה בעקבותיי, ונאמה את נאום חייה: "אתם הישראלים, לא אכפת לכם מכלום. את יודעת שהמזגן פעל כל הלילה? אתם חושבים שאם אתם משלמים על משהו כסף, כבר מגיע לכם הכול. סליחה, זה לא המצב. לא צריך לנצל אנשים. עדיין יש מקום להוגנות בעולם".

משהו חם עלה בגרוני. בלעתי חזק לפני שאמרתי לה: "אבל מדאם בלייך, מי אמר לך שזו אני שהשאירה את המזגן דלוק?"

קמט עמוק נפער בין גבותיה של בעלת המשרד. "רק מי, סוזי המזכירה שלי? אז אני מודיעה לך שזה פשוט לא ייתכן. היא האישה הכי מנומסת שהכרתי מעודי!"